

0. nap

– Pendrive? – visszhangozta Karesz álmatagon, miután helyzetfeltáró monológom végére értem. – Bakker, egy pendrive miatt vertél fel?

Szinte láttam magam előtt, ahogy az ágy szélén ül, ahová azért gördült ki, hogy elnémitsa az éjjeliszekrényén hagyott telefonját, aztán megpillantotta a nevem a kijelzőn, és hosszas gondolkodás után ugyan, de végül csak fogadta a hívást, amit persze pár másodperc múlva már meg is bánt. Most pedig nyilván görnyedve könyökölt a combjára, és szabad kezével a fejét fogta.

– Nem akármilyen pendrive. Ritka ronda zöld – szemezgettem a mütyürrrel. – És nem mellesleg a küszöbön hagyták egy borítékban, semmi feladó... semmi sincs rajta, csak a nevem – foglaltam össze mindazt, amit az elmúlt egy percben az izgatottságtól kicsit szaggatottan már feltártam előtte. Az ágyamon ültem törökülésben, kezemben az ominózus mütyürrrel, mellettem a boríték, amiben semmi mást nem találtam, csupán a pendrive-ot.

– Hallasz te engem? Szerinted érdekel? Egyébként is ilyenkor szombat éjjel...

– Vasárnap tizenegy óra – korrigáltam, csak a pontosság kedvéért. Ez van, ha valakinek túl jól sülni el a szombat éjjeli bulija.

– Neeem éééééerdeeeeeekeel – közölte mufurcul, amolyan szájbarágósan.

– Talán vírus. Mi mást küldenének névtelenül?

– Igaz – hagyta rám abban a reményben, hogy ezzel máris le-szerelhet.

– Megnézem – határozta el magam végül, lazán felpattantam, és a következő másodpercben már azért küzdöttem, hogy megmaradjak a törökülésben elgémberedett lábaimon. De ennyi engem vissza nem tart, ha hajt a tenni akarás. Óvatos léptekkel odabotorkáltam az íróasztalomhoz, és megkönnyebbülten hupantam a székbe.

– Előbb ments le mindent! – figyelmeztetett egy fokkal máris éberebben.

– És mesélj, hogy sikerült az éjszaka? – érdeklődtem, miközben arra vártunk, hogy bemelegedjen szegény gépem.

– Aha – felelte elnyomni kívánt sóhajjal. Az már magában beszédes, amikor egy srác eldöntendőként értelmez egy nem annak szánt kérdést, vagyis abban már biztos lehettem, hogy vagy nagyon jól, vagy katasztrofálisan végződött a Tamara-projekt.

Villámgyorsan bepötyögtem a jelszavamat, és egy pillanat múlva saját magam bámult rám a képernyőről. Mivel egészséges önkritikával áldott meg az ég, tutin nem teszem ki háttérképnek a saját fotómat, és főleg nem egy ehhez hasonlót, ahol a szemeim bandzsára satírozva, a homlokomból két szarv ágaskodik, füleimet egy elefánt is megirigyelhetné, és a hajam szerteszét, mintha épp kétszázhusz volt szaladt volna végig a testemen.

– Leszakadhatnál már a cuccaimról – dünnyögtem fásultan.

– Mondtam, hogy jobban kellene vigyáznod. Csak azt akarom benned tudatosítani, hogy ha nem figyelsz oda, bármi történhet – magyarázta okítóan, jó szándéktól vezérelve. Aha.

– Nem te küldted a pendrive-ot? – villant fel az agyamban a mindennek értelmet adó ötlet, tényleg nem is tudom, miért.

– Nem. Pedig jó poén. Elsütöm mással.

– És tessék, máris volt értelme annak, hogy felhívtalak – kaptam a szövegén azonnal, miközben bedugtam a pendrive-ot

a gépbe. – Most már tudsz egy új módot arra, hogyan szívass meg másokat.

– Megérte. – A hangja alapján: nem, nem érte meg.

Közben a monitoron felugrott a jelszót követelő kis ablak.

– Jellemző – sóhajtottam némi csalódottsággal. – Jelszót kér – tájékoztattam Kareszt is. – Akkor nem vírus. – Szórakozottan pötyögtem be a „golyó” szót, amit pihent agytekervényeim először dobtak fel, de mily meglepő, nem tört meg a jelszókérő. – Mi van, ha csak azért küldték, hogy vigyázzak rá? Mint a filmekben. El kell raknom, és előbb-utóbb megjelenik valaki, és visszakéri. Én vagyok a biztosíték.

– Igen, egy maffiatag majd pont egy olyan csajt szúr ki magának a felhozatalból, mint te – vélte Karesz enyhe gúnnyal. – Maradok annál, hogy valaki szórakozik veled.

– Vagy ajándék – dobtam fel.

– Ja, az a figyelmes fajta, gondosan levédve jelszóval – értett egyet a maga szarkasztikus módján.

– Minden egy irányba mutat. Csak te lehettél.

– Aha. Én voltam. És most élvezem is minden pillanatát ennek az egésznek, nem jön le egy az egyben? A kézírás a borítékon nem ismerős? – vette gyakorlatiasra. Ellenkezés nélkül tértem vissza az ágyhoz, hogy újra szemrevételezzem a borítékot.

– Nem.

– Nincs benne semmi? Nincs ráírva a belső oldalára semmi?

Bár ezt a kört már saját indíttatásból is megtettem, még mielőtt őt felhívtam volna, most újra bepróbálkoztam. A helyzet azóta sem változott: a boríték papírja a címzést leszámítva kívülből fehér volt, mint a hó.

– Semmi. Talán forró vízbe kellene áztatnom, vagy gőz fölé tartani, vagy nem tudom.

– Aha, mindenképp – támogatott teljes erőbedobással, de azért ismertem annyira, hogy tudjam, bár ez nem az ő műfaja, magában kifejezetten szórakoztatónak találja az elképzelést, ahogy kigőzölök egy szimpla papírborítékot.

– Látom, már nem sok hasznodat veszem – szóltam rá szigorúan, csak hogy érezze, nem örülök a tipikusan komolytalan hozzáállásának. – Nem mintha bármikor máskor hasznodat venném.

– Nekem is van jobb dolgom, minthogy a te kémregényedet hallgassam – vágott vissza flegmán. – Egyébként meg szerintem gondolkozz el azon, ki és miért akarna téged megszívatni. Az első helyet, amit nekem szánnál, hagyd üresen, nem én voltam. – Vicces, de rajta, a legjobb barátomon kívül senkiből sem néztem volna ki ilyesmit. Én általában nem váltottam ki szélsőséges érzelmeket az emberekből... legalábbis az elmúlt években. Csináltam volna valamit, amit észre sem vettem? Azt Karesz kiszúrta volna. – Ha pedig ezzel végeztél – folytatta a srác a dirigálást –, azon töprengj el, ismersz-e olyan idiótákat, akik képesek ilyesmire... és nem, ne rám gondolj. – A kis gondolatolvasó.

– Egyéb óhaj, parancs, kívánság? – játszottam az utasítgatásán megbántódót.

– Reggelre felejts el.

– Adná az ég! – és szakítottam a vonalat.

További pár másodpercig gondolat nélküli aggyal szemeztem a jelszót kérő ablakkal.

Aztán bevillant a tény, hogy a modern kor gyermeke vagyok, mit nekem holmi jelszóbekérés, amikor itt van a végtelen internet tele olyan információval, aminek felfelé kerekítve a kilencvenkilenc egész kilencvenkilenc százada nem érdekel ugyan, de köztük megbújik az a bizonyos tú a szénakazalban.

Először az általános módszerrel próbálkoztam, bevettem a hálót átszövő gigakeresőt, ami azért egészségtelen, mert hiába

szűkítéd újabb és újabb szót beadva neki, még mindig milliónyi linket, leginkább csak hirdetéseket és nagy általánosságban megfogalmazott jegyzeteket, újságcikkeket, programletöltési lehetőségeket dob fel.

Szóval másképp futottam neki. Ráhajtottam a programokra. Ezzel a módszerrel rövid időn belül találtam kilencet, mind megígérte nekem, hogy seperc alatt megoldja minden gondombajom. Aha. Én elhiszem, hogy ezeket a programokat arra fejlesztették ki, hogy jelszavakat törjenek fel, de hogy arra nem jók, az is biztos.

Úgy egyórányi neten lógás után, aminek egyébként egyetlen eredménye, hogy csillagokat láttam, bármerre is néztem, végső megoldásként rászabadítottam magam a fórumokra, mert hát utolsó reménysugárként ki másban bízzak, ha nem egy halomnyi szakemberben, akik csak arra vágnak, hogy a hozzám hasonló tudatlanoknak segítsenek.

Vagy tíz olyan oldalra is beregeltem, ahol olyan topikokat szagoltam ki, amikben a sajátoméhoz gyanúsán hasonló kérdéseket dobtak fel, majd miután minddel melléfogtam, hét másik web-lapon nyitottam új fórumtémát a saját problémámnak. Minek kicsinyeskedjek, ha párhuzamban is futhat a dolog?

A türelmemmel viszont hadilábon álltam. Eltökéltem ugyan, hogy míg a válaszokra várok, mégiscsak nekiveselkedem a házinak, mert nyilván oka van, hogy feladták őket, de a gondolat is nevetséges. Olyan sok dolog várt rám: e-mailek, egy kis Facebook, a kezdő írók gyűjtőhelyét is átböngésztem, plusz egy vadonatúj szobából kiszökös játékot is feltettek a kedvenc játékdalamra, márpedig mint szakértő kötelességemnek éreztem lecsekkolni a minőségét.

Ez van, átlag gimnazista vagyok, aki vasárnap este veselkedik neki a hétfői házinak, a beadandókat mindig a határidő előtt-

ti nap írja meg, a kötelezőket is csak az utolsó pillanatban olvas-sa ki, a szorgalmi feladatokat és az ajánlott olvasmányokat pedig hanyagolja.

Persze az is hozzátartozott, hogy úgysem tudtam volna koncentrálni; minden tizedik percben rákattintottam öt-hat fórum-oldalra, mindig másra, érkezett-e már válasz.

És igen. Végre befutott egy. Egy srác Michiganból közölte velem, hogy némi plusz információt díjazna azon kívül, hogy van egy pendrive-om, ami jelszót követel, és ne is nagyon adjam alább a mindennél, például a felugró ablak színe meg a teljes szövege. Szófogadóan leírtam, amit kért, és szinte azonnal érkezett is a válasz. Egy linket küldött, ami egy újabb, látványosan amatőr programhoz „vezetett”. Én biza nem haboztam: kaptam az alkalmon, azonnal le is töltöttem.

Zéró eredmény.

Szerencsére a vasárnap délutánomat egyébként sem terveztem hú, de izgalmasra. Csak rászántam magam az ebéd utáni mosogatásra, ami általában az én reszortom, főleg, ha anya órákat sűrög-forog előtte, hogy étel kerüljön az asztalra. Nem a kedvenc elfoglaltságom, magyarán utálok, és anya sajna nem támogatja az ötletemet, hogy nagyüzemi zenelejátszó kerüljön a konyhába, szóval még az sem teszi kellemesebbé. De hát a hagyományoknak hódolni kell, és ez már évekre visszanyúló szokás, amit még apa vezetett be. Gondolom, ezzel akart bevágódni a feleségénél. Neki biztos származott belőle haszna... nekem vajmi kevés. Apa már nincs, én maradtam. A mosogatás is.

Miután a konyhai robottal végeztem, nagyjából összegányoltam a házit is. Elégedetten söpörtem félre azzal, hogy ha reggel vagy a szünetben átismétlem, nem lesz semmi gond. A magolós tárgyakkal általában nem is szokott, csak az a hülye matek... Ha

azzal nem áld meg az ég, meg a hülye görögök... Utáltam minden idegszálammal!

Rávettem magam az ágyamra, és a kezembe kaptam a könyvem. Még csak pár oldalt olvastam el, amikor befutott a hívás. Néhányan a környékről felvetették az ötletet, hogy egy szeptember eleji délutánon elfogadható a hőmérséklet egy kosármeccsre. Magyarán húzzak a pályára, hogy rongyosra verhessenek végre. Mivel ideálisabb hétzáró programot el sem tudhattam volna képzelni, mint ripityára verni néhány, a semmire nagydumás szomszéd srácot, azonnal pattantam is.

És ezzel a döntéssel ástam alá az elkövetkező pár hetem, sőt ha nagyon mélyen belegondolok, az elkövetkező pár hónapom békéjét.